

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. I. Sítne peccatum aliquod originale ab Adamo in posteros
transfusum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

DISPUTATIO CVI.

De peccato Originali.

PECCATUM originale non inde nomen desumpsit, quod ceterorum sit origo, sed vel quia origine, naturali scilicet generatione in nos transfunditur, vel quia à primo parente, humani generis origine provenerit, & tanquam ex vitiatâ radice in posteros fuerit derivatum. Hinc appellationes varias sortitur: S. Irenæus peccatum hoc, chirographum vocat quod scripsit Adam: S. Chrysostomus radicale peccatum: S. Cyprianus contagium mortis antiquæ: alii hereditariam maculam, antiquam labem, chirographum mortis appellant. Tandem Franciscus Mayronis peccatum Originale ait esse notam irregularitatis, quam omnis ex Adamo propagatus contrahens illegitimus fit ad assumptionem sacri ordinis Angelorum. Tria verò circa hoc peccatum præcipuè inquiri solent, an sit, quid sit, & quæ ejus pœna. De singulis suo ordine agemus.

SECTIO PRIMA.

Sitne peccatum aliquod Originale ab Adamo in posteros transfusum.

I.
Pelagius, & alii ex antiquis peccatum originale negaverunt.

Ut peccatum originale primus negavit fuit Pelagius, ut refert S. Augustinus hæresi 88. & alibi. Pelagium secuti sunt ejus discipuli Cælestius & Julianus. Hi primum parentem sibi soli, non posteris per peccatum nocuisse dicebant, nisi eo tantum nomine, quod malum iis exemplum præbendo, occasione illis tantundem faciendi dederit, ac Dei mandata transgrediendi. Mortem quoque non pœnam peccati, sed ex conditione naturæ hominibus debitam esse affirmabant. Baptismum etiam parvulis, non ad peccati alicujus expiationem adhiberi docebat Pelagius, sed ut cœlum post mortem ingredi possent, quod sine baptismo nemini patebat. Si verò contingeret ut puer quispiam sine baptismo ex hac vitâ decederet, hunc Pelagius beatitudinem naturalem extra cœlum adepturum pronuntiabat. Pelagium postea in originali peccato negando secuti etiam sunt Armeni, Albanenses, & Albigenfes: in quo insuper errore fuisse Abailardum insinuat S. Bernardus epist. III. & epist. 118.

II.
Alii errores Pelagii.

Quinam post Pelagium peccatum originale negaverint.

III.
Datur peccatum originale, ab Adamo in posteros transfusum.

Conclusio: certum omnino est dari peccatum originale, & in omnes, qui fetinali propagatione ab Adamo derivantur (sanctissimam semper Virginem excipimus, quam in decreto de originali peccato includere, non esse suæ intentionis expressè declarat Concilium Tridentinum sess. 5. num. 5. sine) transfundi. Hoc definitum est in Concilio Milevitano & Africano, & jam etiam in Concilio Tridentino sess. 5. citatâ, contra Pelagium ejusque sectatores, quos nonnulli sequuntur ex nostri temporis novatoribus, ut Anabaptistæ, Zuinglii, & alii, quibus more suo favet Erasmus, ut latè ostendit Bellarminus lib. 4. de statu peccati, cap. 2.

Doctrina verò Catholica probatur variis Scripturæ locis, & imprimis ex illo Job. 14. v. 4. Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine. Idem ostenditur ex illo ad Ephesios 2. v. 3. Eramus naturâ filii iræ. Præcipuè verò hoc probat illud ad Romanos 5. v. 12. Per unum hominem peccatum intravit in hunc mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt: quem locum Apostoli semper Ecclesiam Catholicam hoc modo intellexisse definiunt Concilia supra posita. Psalmo etiam 50. v. 6. dicitur: Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, & in peccato concepit me mater mea: hoc loco autem dici nequit loqui Prophetam de peccatis à parentibus in ejus conceptione admissis, tum quia, ut observavit S. Thomas 4. contra gentes, cap. 50. ex legitimo matrimonio natus erat, tum quia non alienum ibi peccatum accusat, sed agnoscat proprium, ut Deum ad misericordiam inclinet.

III.
Ex divinis Literis ostenditur dari peccatum originale.

Tam vetus quam novum Testamentum testatur dari peccatum originale.

Deinde hoc idem constat ex perpetuâ consuetudine Ecclesiæ baptismum parvulis adhibendi, idque evestigio, si mortis periculum immineret, summaque semper cura fuit ne sine baptismo à vitâ decederent; ut ex Apostolicâ traditione docet S. Dionysius libro de Ecclesiasticâ Hierarchiâ cap. ultimo. Idem docet Origines, S. Cyprianus, S. Hieronymus, S. Augustinus, & alii: ut merito Bellarminus lib. illo 4. cap. 7. hanc vocet invictam & insolubilem rationem.

IV.
Ex necessitate baptismi probatur nasci homines in originali peccato.

Nec subtilit quod, ut supra vidimus, finxit Pelagius, pueris scilicet non ideo conferri baptismum, ut per illum peccatum aliquod ab iis tollatur, sed ut ingredi possint cœlum: hoc inquam fictitium est; sicut enim cœlum nihil nisi peccatum claudit, ita nihil inde nisi peccatum excludit: non ergo alio modo cœlum iis aperit baptismus, quam tollendo peccatum, quod unicum erat ingressus in cœlum obstaculum. Deinde baptismus est lavacrum regenerationis, cujus beneficio homines mundantur, & à sordibus abluuntur: hinc ad Ephes. 5. v. 26. de baptismo loquens Apostolus, sic habet: Mundans lavacri aquæ in verbo vitæ. Ad Titum etiam 3. v. 5. fitusius.

V.
Conferitur baptismus parvulis baptisimus in per eum tollatur peccatum.

Baptismus est lavacrum regenerationis, cujus beneficio homines mundantur, & à sordibus abluuntur: hinc ad Ephes. 5. v. 26. de baptismo loquens Apostolus, sic habet: Mundans lavacri aquæ in verbo vitæ. Ad Titum etiam 3. v. 5. fitusius.

de eodem dicitur, per lavacrum regenerationis & renovationis. Item Actuum Apost. cap. 22. v. 16. dixit Ananias Saulo: *Exurge, & baptizare, & ablue peccata tua.* Proprius ergo baptismi effectus est ablutio, seu emundatio à peccatis, & ad hunc finem parvulis semper ab Ecclesiâ applicatus. Unde Concilium Milevitanum secundum, & Concilium Trident. sess. 5. num. 4. falsam aiunt esse baptismi formam, si hoc Sacramentum in peccatorum remissionem non conferatur.

Forma Baptismi arguit eum conferri ad remittenda peccata.

VI. *Per Adamu peccatum in omnes partransit, non imitatione, sed propagatione.*

Hinc etiam constat inane esse commentum illud Pelagii & discipulorum, qui ut testimonium Apostoli supra ad peccati originalis probationem positum eludant, aiunt per unum hominem, seu Adamum peccatum in omnes transivisse imitatione, non propagatione, & hac tantum ratione peccatum ab Adamo ad nos fuisse derivatum, quòd is se in peccando exemplar quoddam statuendo, nobis fuerit offendiculo, quem nimirum imitantes posteri, & in eum tanquam in caput oculos conspicientes, facilius illius exemplo ad peccandum petrahauntur.

VII. *Erasmus omni modo cenatur verba Apostoli de peccato originali intelligenda esse de imitatione.*

Hoc Pelagii somnium mordicus defendit Erasmus, & omni modo contendit verba illa Apostoli, non de peccati per propagationem, sed de imitatione, ut volebant Pelagiani, esse intelligenda: hinc Suarez hic, tract. 5. Disp. 9. sect. 1. num. 1. de Erasmo loquens sic habet: inter alia impie dicit, impudenter mentiri eos, qui locum illum Pauli dicunt non posse intelligi de peccato per imitationem. Cum autem videret S. Augustinum maxime hac in parte sibi esse contrarium, & in hanc Pelagianorum explicationem de peccato per imitationem non per propagationem transfuso acerrime invchi, totis viribus conatur Sancti Doctoris auctoritatem extenuare: imò S. Augustinum, S. Hieronymum, & S. Ambrosium in disputationibus adversus hæreticos Scripturas non eâ qua par est sinceritate interpretari homo profanus & impudens affirmat. Tandem ferid omnes monet, ne nimium Pelagianos averterent.

Erasmi impudencia.

VIII. *Refellitur explicatio de peccato per imitationem, non per propagationem transfundendo.*

Sed inanis planè ac inutilis est hæc Erasmi & Pelagianorum Apostoli explicatio de peccato in nos, non per generationem, sed per imitationem transfundendo. Primò quia Concilia & Patres aperte ei adversantur. Secundò ita peccatum per Adamum in nos transivisse docet Apostolus, sicut iustitia transivit per Christum; hæc autem non solâ imitatione, sed per veram regenerationem à Christo in nos est derivata. Tertio Eva potius & Angelus fuerunt exemplar peccandi, cum peccatum ante Adamum admiserint. Quarto, docet S. Paulus ita peccatum esse causam mortis sicut Adamus est peccati, sed peccatum non per imitationem est causa mortis, sed verè & proprie, ergo & Adamus fuit peccati. Varia contra peccatum originale ab hæreticis obijciuntur, quæ decursu hujus disputationis, prout occurrunt, solventur.

SECTIO SECUNDA.

In quo situs sit peccati originalis conceptus. Novatorum sententia.

I. *Monstrorum facundia patens hæresis.*

NOSTRI temporis sectarii, ut est monstrorum secunda parens hæresis, incredibile dictum est in quot quaque abstrusos, tum in aliis rebus, tum circa originale peccatum errores sint prolapsi. Nec mirum; dum enim Ecclesiâ, quæ

columna est & firmamentum veritatis, reliquæ, ejusque scitis ac definitionibus contemptis suâ quisque incedit viâ, nova in dies eudunt dogmata, fidemque suo arbitratu fungunt, mera denique somnia pro oraculis obtrudunt. Quædam hic eorum placita referam, cætera videri poterunt in Bellarmino & aliis, qui isthæc ex proposito, & fufillimè prosequuntur.

Primus error, vel potius delirium fuit Matthei Flacci Illirici unius ex Centuriatoribus Magdeburgensibus, qui peccatum originale dicebat esse ipsam animam, vel naturam humanam substantiam, quam ab imagine substantiali Dei ad quam creatus est homo, ut habetur Genesis primo, verè transformatam esse in substantialem imaginem diaboli: Quid stolidius.

II. *Flacci Illirici de peccato originali delirium.*

Hoc itaque Illirici commentum non orthodoxi tantum sed ipsi etiam sectarii insectantur, estque non Fidei solum, sed rationi aperte contrarium: primò enim recidit in errorem Manichæorum constituentium substantiam per se malam. Deinde Christus non assumpsisset eandem specie nobiscum naturam. Item in resurrectione non in eadem specie nature resurgeremus in qua nati sumus. Tandem sequitur animam esse corruptibilem, imò de facto corrupti, cum in omnino aliam transmutetur. Unde ulterius habetur, vel peccatum originale omnino non tolli per baptismum, vel naturam humanam denuo destrui, & mutari in aliam specie distinctam.

III. *Hæc Illirici somnium Catholicis juxta & acatholici ut verum & firmum regimur.*

Secundò itaque volunt sectarii originale peccatum esse ipsam concupiscentiam, seu corruptionem naturæ ad peccatum Adam in nobis consecutam: ita Lutherus, Calvinus, Philippus Melancthon & alii; qui proinde omnes dicunt peccatum originale semper manere, etiam in renatis, quamvis ob fidem & Christi merita non imputetur. Refellitur tamen hic error primò; peccata enim verè tolluntur, non teguntur tantum, seu non imputantur. Unde Baptismus in sacris Scripturis vocatur lavacrum regenerationis, & eo lavari & mundari dicuntur homines. Præterea minus efficax esset sanguis Christi secundum hunc modum procedendi ad nos mundandos, quam fuerit Adam ad nos inficiendos, cum verè per ipsum infecti fuerimus, cum tamen dicat Apostolus ad Romanos 5. v. 15. *Si enim unus delicto mortui sumus, multò magis gratia Dei, & donum in gratia unius hominis Jesu Christi in plures abundavit, & cætera.* Deinde falsum est quod imaginantur hæretici de non imputatione peccati cuiuscumque, si actu maneat; si enim verè peccatum sit, Deus id semper imputat, juxta illud ad Rom. 2. v. 9. *Tribulatio & angustia in omnem animam hominis operantis malum, &c. non enim est acceptio personarum apud Deum.*

IV. *Non potest originale peccatum situm esse in concupiscentia.*

Dicunt, concupiscentiam vocari subinde in Scripturâ peccatum. Contrâ: sic Christus 2. ad Corinthios cap. 5. v. 21. dicitur factus peccatum pro nobis, id est hostia pro peccato: vitulus etiam aureus Deuter. 9. v. 2. dicitur similiter peccatum, id est occasio peccati: sic ergo concupiscentia dici potest peccatum, id est effectus vel causa peccati, sicut juxta S. Augustinum lib. 1. de nup. & concupiscentiâ cap. 23. locutio dicitur lingua, & Scriptura manus, quia ab ipsis sunt factæ. Quod si S. Augustinus nonnumquam affirmet concupiscentiam esse & peccatum, & peenam peccati, & causam peccati, intelligit non de omni motu concupiscentiæ, sed de iis motibus, quibus vel præbetur consensus, vel non reprimuntur, cum quis deberet

Sequitur illud per baptismum non tolli, nec homines vel ab eo mundari.

V. *Concupiscentia cur interdum vocetur peccatum.*

Quo sensu S. Augustinus subinde concupiscentiam appellat peccatum.